

Inleiding over Romeinen 8:18-39

Zingen: Psalm 42:4

'k Denk aan U, o God, In't klagen,
 Uit de landstreek der Jordaan.
 Van mijn leed doe 'k Hermon wagen;
 'k Roep van't klein gebergt' U aan.
 'k Zucht, daar kolk en afgrond loeit,
 Daar 't gedruis der waatren groeit,
 Daar Uw golven, daar Uw baren
 Mijn benauwde ziel vervaren.

Gebed

Lezen: Romeinen 8:18-39

Inleiding

We vervolgen met elkaar Romeinen 8 waarbij het eerste deel handelde over het nieuwe leven door de Heilige Geest. Het tweede gedeelte handelt over het drievoudig zuchten, vers 18-27, en het laatste gedeelte over de rijkdom van de uitverkorenen, vers 28-39. De Geest is Heere en Die levend maakt en getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn. Dat is de Geest der aanneming tot kinderen, door Welke wij roepen: Abba, Vader! En als wij kinderen Gods zijn, dan zijn we ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. De apostel verklaart verder dat het lot van de gelovigen is met Christus te lijden, want in die weg zullen we dan ook met Hem verheerlijkt worden. Het gaat door lijden naar heerlijkheid, door de woestijn naar het beloofde land, en dat alles op koste van Christus en Zijn verdiensten.

Het drievoudig zuchten

In vers 17 wordt al aangegeven dat met Hem lijden en verheerlijkt worden onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. In vers 18 zegt de apostel Paulus dat het lijden van deze tegenwoordige tijd, dus wat op dit moment werd ondervonden, niet is te waarden tegen de heerlijkheid die aan ons (de ware gelovigen) zal geopenbaard worden. Het lijden op aarde is kort, het wordt een verdrukking van tien dagen genoemd. Echter de heerlijkheid is eeuwig en onuitsprekelijk groot. Ten aanzien van het lijden geldt dat het ons niet wordt opgelegd boven vermogen (2 Kor. 4:17), maar dat de Heere precies weet wat nodig is om Zijn kinderen door dit Mesech der ellenden heen te leiden naar het hemelse Jeruzalem. Over de heerlijkheid staat dat die geopenbaard zal worden. Iets wat geopenbaard moet worden is nu nog verborgen.

De apostel Johannes zegt in zijn zendbrief (1 Joh. 3:2): “Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. Maar wij weten dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.” De apostel Paulus heeft onuitsprekelijke dingen gezien die het een mens niet geoorloofd zijn uit te spreken, toen hij werd opgetrokken tot in de derde hemel, het paradijs. En opdat hij zich door de uitnemendheid van de openbaringen niet zou verheffen, is hem een scherpe doorn in het vlees gegeven, namelijk een engel des satans, die Paulus met vuisten slaan zou, opdat hij zich niet zou verheffen (2 Kor. 12:7). Paulus heeft driemaal gebeden, dat de engel des satans van hem zou wijken. De Heere heeft echter gezegd: Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone. Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus’ wil. Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig (2 Kor. 12:8-10). Paulus spreekt over zwakheden, dus aannemelijk is dat bedoeld wordt op een bepaalde zwakte in het lichaam. Denk in dat verband ook aan Jakob die een verwrongen heup kreeg. En hij was hinkende aan zijn heup. Je kunt dit lezen in Genesis 32:24-32. De Heere kwetste Jakob, opdat Hij hem zijn eigen zwakheid leerde gevoelen.

Bij deze tekst staat ook een verwijzing naar Mattheüs 5:12 waar de Heere Jezus zegt tegen Zijn discipelen: “Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten die vóór u geweest zijn.” Dit gedeelte staat in de bekende bergrede waar Christus leert welke mensen gelukzalig zijn. Dat zijn degenen die arm van geest zijn, die treuren, de zachtmoedigen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, de barmhartigen, de reinen van hart en de vreedzamen. Daarna volgen nog zaligsprekingen betreffende degenen die vervolgd worden om der gerechtigheid wil (dat is, om de rechtvaardige zaak van Christus en Zijn leer), of als u de mensen smaden en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken om Mij nentwil. Lijden om de zaak van Christus is dus onmiskenbaar een kenmerk van de Kerk van Christus. Ze hebben Mij gehaat zegt de Heere Jezus, ze zullen ook u haten. Dat is een belofte die Hij de Zijnen schenkt en doet ondervinden.

In vers 19 spreekt de apostel over het schepsel die de openbaring van de kinderen Gods verwacht, als met opgestoken hoofd. Het schepsel verwacht dus met groot verlangen naar de wederkomst van Christus en de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarin gerechtigheid wonen zal (2 Petrus 3:13). De Heere Jezus zegt: “Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.” Het ‘omhoog zien’ kan worden vertaald met ‘richt u op, namelijk van vreugde en verlangen’ (Lukas 21:28).

Ook de apostel Petrus spreekt over de vreugde in het lijden als hij zegt tegen de geliefden Gods, dat het niet vreemd is als er de hitte van de verdrukking onder hen is, die hen geschiedt tot verzoeking, alsof hen iets vreemds overkwam. Maar, zegt Petrus, gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u, opdat gij ook in de openbaring van Zijn heerlijkheid u mag verblijden en verheugen. Dan spreekt de apostel Petrus over het lijden als een Christen en niet over het lijden als een kwaaddoener. We zien ook vandaag de dag in het Midden-Oosten dat er heel veel volken lijden. Denk aan Irak, Syrië, Libië enz.. Binnen die landen heb je weer bevolkingsgroepen als de Christenen, Koerden, Sjiïeten, Soenieten en Jezidi’s. Velen lijden dus door de terreur van IS (Islamitische Staat), en het is verschrikkelijk hoe het er aan toe gaat. Toch is dat niet te vereenzelvigen met het lijden van Gods ware volk. De Bijbel leert bij monde van Salomo dat enerlei wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze, de reine, als de onreine (Prediker 9:2). De vraag is of het een lijden is om Christus’ wil of niet? In al dat lijden van deze tegenwoordige tijd verwacht het schepsel (dat is niet iedereen, maar dat zijn de kinderen Gods), als met opgestoken hoofd, de openbaring van de kinderen Gods.

In de volgende twee verzen spreekt de apostel over het aan de ijdelheid onderworpen zijn en ook over de dienstbaarheid der verderfenis. De kinderen van God hebben dus in dit leven te maken met een wereld die in het boze ligt omdat ze net als elk mens er de oorzaak van zijn dat de aarde om onzentwil vervloekt is en doornen en distels voortbrengt. Toch is er de hoop, wat een lijdzame verwachting is van enige zaak, dat het schepsel zelf zal worden vrijgemaakt van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods.

Dan komen we nu bij vers 22 waar gesproken wordt over het zuchten van het ganse schepsel en dat het ganse schepsel tezamen als in barensnood is tot nu toe. Bij het ganse schepsel kunnen we alle creaturen beschouwen, zelfs de dieren. De dieren hebben niet gezondigd en gaan toch ook gebukt onder de gevolgen van de zondeval. Denk aan verwaarlozing van vee of huisdieren. Natuurlijke mensen zuchten ook en verwachten een verlossing. Vele mensen zuchten onder de gevolgen van de zondeval, denk aan ziekten, en willen daarvan verlost worden. Ze nemen bijvoorbeeld hun einde tot de Levensindeciniek in Den Haag, waar dan euthanasie wordt gepleegd. In vers 23 wordt echter over het zuchten gesproken van hen die de eerstelingen van de Geest hebben. Dat zijn de wedergeborenen die in zichzelf zuchten, dat is die in hun binnenste zuchten en begeren verlost te worden uit het lichaam dezes doods (Rom. 7:24). Ze verwachten in hun zuchten de aanneming tot kinderen, dat is het volle bezit van de erfenis die hen is beloofd, zoals Psalm 31:20 leert: “O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen die U vrezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen!”

In vers 24 en 25 zegt de apostel dat wij in hope zalig geworden zijn. Dat is geen hoop die gezien wordt, of die al het bezit is geworden. Want als iets gezien wordt of al in bezit is, waarom wordt het dan verwacht of gehoopt? Hetgeen wij echter hopen wat wij niet zien, dus wat we nog niet ten volle bezitten hoewel God het beloofd heeft, zo verwachten wij het met lijdzaamheid. Dat is geen lijdelijkheid, zo van komt het wel of komt het niet. Lijdzaamheid is in tere afhankelijkheid van de Heere de vervulling van Zijn beloften verwachten, ook de belofte van de verlossing van ons lichaam. Daartoe schenkt de Heere ook het gebed, want dat is de ademtocht van de ziel. Dan komen we bij vers 26 waar gesproken wordt over de Geest die de zwakheden van lichaam en geest van Gods kinderen mede te hulp komt, want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtigen. Het Griekse woord voor ‘bidden’ betekent voor iemand bidden, en dit wordt van Christus gezegd, Die de Voorspraak is bij de Vader, en als Middelaar voor de Zijnen bidt (1 Joh. 2:1). In het verband van de tekst betekent het dat de Heilige Geest ons tot bidden met onuitsprekelijk zuchten verwekt, en ons als het ware een les vóórspelt, hoe wij in alle zwarigheden moeten bidden. Zie ook Rom. 8:15, Gal. 4:16. Deze Geest leert ook wat we tot verantwoording zeggen moeten als de Zijnen in de synagogen worden gebracht of tot de overheden en de machten. De Geest maakt ook indachtig, denk aan Simon Petrus die indachtig werd de woorden van de Heere Jezus toen hij zijn Meester verloochend had. Het gevolg was de droefheid naar God bij Petrus.

God, Die de harten doorzoekt en die de grote Kenner van het hart is, weet van het gebed dat de Geest in ons werkt, vers 27. De Geest bidt, naar Gods wil, omdat Hij weet wat God ons wil opleggen tot onze zaligheid, hoe lang Hij wil dat het duren zal, hoe Hij ons daarvan wil verlossen, en of Hij door ons leven of onze dood wil verheerlijkt zijn. Zo zien we dat in alles de mens er geheel buiten valt, al gaat het niet buiten de mens om. De Heere is van A tot Z Degene die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil. Dat geldt in het algemeen voor de gehele schepping, maar in het bijzonder voor Zijn kinderen. Het geloof is een gave Gods, maar ook het gebed is een gave Gods. Niets uit ons, alles uit Hem.

De rijkdom van de uitverkorenen

In dit gedeelte van Romeinen 8 zullen we zien dat de uitverkorenen, niettegenstaande al het lijden wat ze aan deze zijde van het graf wedervaart, vasthouden aan hun verkiezing, roeping, rechtvaardigmaking en verheerlijking. Al wordt er hevig geschud aan de levensboom van de uitverkorenen door die driehoofdige vijand: satan, wereld en het eigen vlees, toch staat de Heere er Zelf voor in dat ze niet uit de gemeenschap Gods zullen vallen.

In vers 28 lezen we dat degenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Alle dingen moeten meewerken, zoals aanvechtingen, verdrukkingen, beproevingen. Zelfs de zonde die in de gelovigen woont moet nog medewerken ten goede. Denk aan de zonde van David met Bathseba. Salomo wordt geboren en is net als David opgenomen in Christus' geslachtsregister, Mattheüs 1.

Ook de zonde die anderen tegen hen bedreven, denk aan de broers van Jozef die hem verkochten aan de karavaan, moet medewerken ten goede. Jozef zegt het ook later in Genesis 50:20: "Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht; doch God heeft dat ten goede gedacht; opdat Hij deed, gelijk het te dezen dage is, om een groot volk in het leven te behouden." Allen die naar het voornemen van God zijn geroepen moeten dus alle dingen medewerken ten goede, d.w.z. tot de zaligheid.

In vers 29 wordt gesproken over de uitverkorenen. Dat zijn zij die Hij tevoren gekend heeft. Dat wijst op de eeuwige raad van God. Ze zijn van voor de grondlegging van de wereld uitverkoren in Christus, opdat zij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde, Efeze 1:4. Ze zijn verordineerd, dat is bestemd, om het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen. Als over het beeld van Zijn Zoon wordt gesproken dan betreft dit het lijden, maar ook de heiligmaking en verheerlijking die daarna zal volgen (na de dood is het leven mij bereid zingt de dichter). Hij is het Hoofd van het lichaam, namelijk van Zijn gemeente. Hij Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn, Kolossenzen 1:18. Hij is de Eerstgeborene onder vele broederen, en daar zijn zowel de vrouwen en de kinderen in begrepen, die behoren tot het geestelijke zaad van Abraham, namelijk die van Christus zijn, het beloofde Zaad Abrahams.

In dit vers zien we dus dat het eeuwig raadsbesluit van God ten grondslag ligt aan de uitverkiezing en verwerping van gevallen adamskinderen. De zondeval is de HEERE ook niet overvallen. Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend (Handelingen 15:18). Al wat God in de tijd doet heeft Hij van eeuwigheid besloten alzo te doen.

In Psalm 110:1 lezen we: "De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit tot Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten." God de Vader heeft dus gesproken tot God de Zoon in Zijn eeuwige raad. Er is toen gesproken over vijanden van Christus. Dat zijn alle verworpenen, zie 1 Korinthe 15:25,26. Dit leert dat de zondeval van eeuwigheid bekend was bij God en niet een gebeurtenis was die Hem overviel. Het leert ook dat de verkiezing en verwerping niet pas heeft plaatsgevonden na de zondeval.

We bevinden ons op een terrein waarbij Deuteronomium 29:29 leidraad moet zijn: "De verborgen dingen zijn voor den HEERE onzen God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid, om te doen al de woorden dezer wet." Hetgeen God Zelf geopenbaard heeft in de Bijbel zijn de piketpalen die we nooit over mogen gaan. Over de eeuwige besluiten Gods is uitvoerig gesproken op de Synode van Dordrecht, die in diepste wezen ontstaan is vanuit een twist tussen Jacobus Arminius en Franciscus Gomarus. Omstreeks 1588 werd door Dirk Volkertszoon Coornhert in verschillende geschriften de uitverkiezingsleer van Calvijn aangetast. De voorstanders van deze leer streden rondom de vraag of de eeuwige verkiezing niet óf al met het oog op Adams val heeft plaats gehad. Zij die de eerste mening waren toegedaan werden de Supralapsariërs (of bovenvaldrijvers) genoemd, terwijl zij die het laatste leerden de Infralapsariërs (of benedenvaldrijvers) werden genoemd. De bovenvaldrijvers leerden: *God heeft voor de grondlegging der wereld sommige*

mensen uitverkoren. Dit besluit heeft God genomen, voor Hij nog besloten had een wereld te scheppen en daarin mensen te plaatsen naar Zijn beeld, maar die te laten vallen in de zonde. De benedenveldrijvers leerden: God heeft eerst besloten een wereld en daarna besloten mensen te scheppen naar Zijn beeld en hun val toegelaten en vervolgens bij een onveranderlijk besluit uit de gevallen mensen enigen verkoren. Beide partijen leerden: dat de verkiezing was van eeuwigheid en dat God niet de auteur is van de zonde. Het verschil bestond alleen in de volgorde van Gods besluiten.

Jacobus Arminius (remonstrant) leerde verkiezing uit een voorgezien geloof, algemeenheid van de voldoening van Christus, vrije wil of kracht van de verdorven wil ten goede, ongenoegzaamheid van de goddelijke genade ter bekering van de zondaar en de mogelijkheid van afval der heiligen. Geloof en goede werken zijn echter niet de oorzaak van de verkiezing en zo is ook de zonde niet de oorzaak van de verwerping; deze ligt alleen in Gods vrijmachtig welbehagen (H. Bavinck). We zien dus wel dat het eerste punt van Arminius een aansluitingspunt heeft bij het infra-lapsarisme, al kunnen we niet zeggen dat per definitie een Infralapsariër altijd onbijbels is. Beide groepen kwamen voor ten tijde van de Dordtse Synode, al lijkt uiteindelijk de Synode meer gekozen te hebben voor het supra-lapsarisme als we over de verkiezing en verwerping lezen in de Dordtse Leerregels in hoofdstuk I, artikel 7.

In vers 30 wordt de goddelijke keten vervolgd dat degenen die door God tevoren gekend zijn en verordineerd zijn om het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, dat Hij die ook geroepen heeft. Die roeping is een krachtige roeping. Denk bijvoorbeeld aan de discipelen die krachtadig geroepen werden met de woorden “Volg Mij”. Men spreekt wel van een uitwendige roeping en een inwendige roeping, echter hier wordt over één roeping gesproken. Degenen die God roept worden ook geroepen en kunnen dit niet wederstaan, want de Geest Gods werkt onwederstandelijk. Met uitwendige roeping wordt dan wel bedoeld hetgeen staat opgetekend in Handelingen 17:30: “God dan de tijden der onwetendheid overgezien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom dat zij zich bekeren.”, en met de inwendige roeping wordt dan de roeping tot zaligheid bedoeld.

Degenen die geroepen worden heeft Hij ook gerechtvaardigd. De rechtvaardigmaking is dus een daad van God Zelf. God is het Die rechtvaardig maakt, lezen we in vers 33. Dat is een vrijspreken van schuld en straf en de vergeving van de zonden, op grond van het verzoenend lijden en sterven van de Heere Jezus Christus. Rechtvaardig gemaakt worden is bekleed worden met de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. Dé doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven (Johannes 5:25). De doden, dat zijn geestelijk doden door de misdaden en de zonden, Efeze 2:1,5, dat zijn goddelozen, die het ook inleven en een welgevallen hebben gekregen aan de straf van hun ongerechtigheid (Leviticus 26:41), en worden gerechtvaardigd om niet, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is, Romeinen 3:24. De drie-enige God werkt de zaligheid uit. Niemand kan tot Mij (de Zoon) komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage, Johannes 6:44. Dat alles geschiedt door de krachtige werking van de Heilige Geest, Die Heere is en levend maakt. Degenen die gerechtvaardigd worden omhelzen de Heere Jezus Christus en Zijn weldaden door een waar geloof, wat volgt op het spreken van de Zoon tot de ziel door Woord en Geest. Het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God, Romeinen 10:17. Het geloof is dus niet eerst, maar God is eerst. De Arminianen draaien het om en leren dat het geloof niet alleen een instrument is, maar ook het middel van de rechtvaardiging. Er worden echter geen gelovigen gerechtvaardigd maar goddelozen. De rechtvaardige leeft uit zijn geloof (Romeinen 1:17), dan is hij echter eerst gerechtvaardigd als een goddeloze. Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er.

Nu zouden velen verwachten dat er zou staan dat degenen die gerechtvaardigd zijn vervolgens de heiligmaking moeten uitwerken, dus geheiligd worden. Dat staat er niet. Waarom niet? Omdat de heiligmaking in de rechtvaardigmaking is begrepen. Gijlieden zijt nu rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb, Johannes 15:3. In de eerste Korinthebrief

betuigt de apostel Paulus dat Christus Jezus ons (dat zijn de ware gelovigen) geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing, 1 Korinthe 1:30. Christus is dus ook de heiligmaking van de Kerk. In Hem zijn ze volkomen rein, zonder vlek of rimpel, een reine maagd. Wat een wonder is dat! Dan mogen ze vervolgens de vruchten voortbrengen die de Heere van eeuwigheid heeft voorbereid om daarin te wandelen, Efeze 2:10. Dat is een ergernis voor het vrome vlees, die de wet erbij wil halen om die te doen uit dankbaarheid, zonder te beseffen dat de wet de bediening des doods is én blijft! Probeer het maar eens om één gebod te houden. Als we het denken te kunnen hebben we het gebod al overtreden. Het leven is Mij Christus zegt de apostel Paulus, en dat zegt de Kerk in geloof hem na. Ja, maar dan doet het er dus niet toe hoe je leeft? Dat is een vraag die uit ongeloof wordt gesteld. Gods kinderen willen niet meer in de zonde leven, want ze zijn een nieuwe mens in Christus geworden. Wel hebben ze te stellen met het lichaam der zonde tot hun doodssnik toe, zoals we in Romeinen 7 kunnen lezen. Christus heeft echter alles overwonnen en is Triomfator over satan, dood, zonde en graf. Dus degenen die gerechtvaardigd zijn, zijn ook geheiligd, want Christus is geen halve Zaligmaker maar een hele Zaligmaker. Velen beschuldigen dan degenen die dit leren van antinomianisme. Dat wil zeggen dat ze tegen de wet zijn. Velen willen echter leraars der wet zijn, niet verstaande noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen. Doch wij weten, dat de wet goed is, zo iemand die wettelijk gebruikt, en hij dit weet, dat de rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar de ongerechten en de halstarrigen, de goddelozen en de zondaren, de onheiligen en de ongoddelijken, de vadermoorders en de moedermoorders, de doodslagers, de hoereerders, dien die bij mannen liggen, de mensendieven, de leugenaars, de meinedigen, en zo er iets anders tegen de gezonde leer is (1 Timotheüs 1:7-10).

In het slot van vers 30 spreekt de apostel over de verheerlijking. In Psalm 45:14 wordt gesproken over de bruid van Christus met de woorden: “Des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel.” Deze gelukzalige staat neemt op aarde reeds een aanvang, al heeft ze hier nog te stellen met het restant van de oude mens, het vlees. In de eeuwigheid zal ze daarvan volkomen verlost zijn, en blijft over dat God zal zijn alles en in allen. Men zegt wel dat op aarde de heiligmaking niet volkomen is, maar als Christus onze heiligmaking is, dan is zij wel volkomen. Wie het vat die vatte het, want het is geloofstaal, tot vertroosting van de bestreden kinderen van God.

Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? In vers 31 besluit de apostel de verhandeling van de voorgaande leer van deze brief tot hiertoe, met een heilige trots en roem in Christus tegen alle beschuldigingen en verdrukkingen die de duivel en de wereld hun zouden mogen aandoen. Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Indien de HEERE een welgevallen aan ons heeft, zo zal Hij ons in dat land brengen en zal ons dat geven, een land hetwelk van melk en honig is vloeiende, Numeri 14:8. Dat was zowel het aardse Kanaän en betreft ook het hemelse Kanaän. Als God voor ons is, met ons door Christus verzoend is, ons heeft verkoren, geroepen en gerechtvaardigd, dan zal Hij ons ook verheerlijken. Wie zal dan tegen ons zijn? De HEERE is bij mij, ik zal niet vrezen, wat zal mij een mens doen? (Psalm 118:6). Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?, zo vervolgt de apostel in vers 32. God heeft Zijn Zoon niet tevergeefs overgeven in de dood van het kruis, maar opdat de Zoon zaad zou zien. “Doch het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkig voortgaan.”, zo getuigde de profeet Jesaja (Jes. 53:10). Degene die Christus heeft, heeft Alles wat hem tot zaligheid nodig is, want Hij is die onuitsprekelijke Gave (2 Korinthe 9:5). Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? Wie zal de uitverkorenen beschuldigen van zonde, of schuld der zonde? Want dat is het waarmee wij door de wet (Johannes 5:45), door ons eigen geweten (Romeinen 2:15), of ook door satan (Openbaring

12:10), voor God zouden kunnen worden beschuldigd. Dan antwoordt de apostel dat God het is Die rechtvaardig maakt, Die ons van de zonde en de straf der zonde vrijspreekt, en dienvolgens de beschuldigingen door Zijn vrijstelling voorkomt. In alles zijn de gelovigen rijk geworden in Hem, in alle rede en alle kennis, gelijk de getuigenis van Christus bevestigd is onder u, alzo dat het u aan geen gave ontbreekt, verwachtende de openbaring van onze Heere Jezus Christus, welke God u ook zal bevestigen tot het einde toe, om onstraffelijk te zijn in de dag van onze Heere Jezus Christus (wanneer Christus zal verschijnen om te oordelen, en om de Zijnen volkomenlijk te verlossen), 1 Korinthe 1:5-8. Christus sprak: “Wie van u overtuigt Mij van zonde?”, Johannes 8:46. Wie overtuigt de uitverkorenen, die in Christus zijn, van zonde? Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken, Hebreëen 8:12.

Wie is het die verdoemt? Christus is het Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt. Christus heeft ons van de vloek en de straf der zonde bevrijd. Christus heeft ons verlost van de vloek van de wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt, Galaten 3:13. Christus is ook opgewekt om ons de rechtvaardigheid toe te brengen, want Hij is overgeleverd om onze zonden en Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking, Romeinen 4:25. Als Hij niet opgewekt zou zijn, dan zou ons geloof ijdel zijn, dan zouden allen verloren zijn die in Christus ontslapen zijn. Christus is gezeten aan de rechterhand van God om ons van alle vijanden te verlossen en de Heilige Geest tot verzekering hiervan te geven, Handelingen 2:33. En aan het slot van vers 34 spreekt de apostel over Christus Die ook voor ons bidt. Christus bad voor Petrus dat zijn geloof niet zou ophouden. Christus leeft altijd om voor de Zijnen te bidden, Hebreëen 7:25. In deze vier zaken: Zijn sterven, opstanding, zitten ter rechterhand Gods en Zijn voorbede bestaat onze gehele verzoening met God.

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?, zo vervolgt de apostel in vers 35. Eerst sprak de apostel van de roem tegen de zonde en de straf der zonde. Nu spreekt de apostel tegen het geweld van de vervolgingen en verdrukkingen van de wereld, en alles wat hun daarin nog zou mogen overkomen. Kan verdrukking ons scheiden van de liefde van Christus? Nee. En benauwdheid? Nee. Vervolging? Nee. Honger? Nee. Naaktheid? Nee. Gevaar? Nee. Zwaard? Nee. Niets en niemand kan de gelovigen scheiden van de liefde van Christus. Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood; wij zijn geacht als slapen der slachting. Gods kinderen worden gedurig, zonder ophouden, ter dood toe vervolgd.

Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd (dat er geen uitkomst is); twijfelmoedig, doch niet mismoedig; vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven; Altijd de doding (vervolgingen, benauwdheden) van de Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden, 2 Korinthe 4:8-10. Tegen de Filippenzen zegt de apostel Paulus: “Alleenlijk wandelt waardiglijk het Evangelie van Christus, opdat hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uw zaken moge horen, dat gij staat in één geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies; En dat gij in geen ding verschrikt wordt van degenen die tegenstaan; hetwelk hun wel een bewijs is des verderfs, maar u der zaligheid, en dat van God. Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, denzelfden strijd hebbende, hoedanigen gij in mij gezien hebt en nu in mij hoort.” En de apostel Petrus getuigt: “Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen.”, 1 Petrus 4:13.

En dan gaat het in dit hoofdstuk naar een climax toe. Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem Die ons liefgehad heeft, namelijk Christus of God in Christus. Niemand zal ons kunnen scheiden van de liefde van Christus, maar ook niet van de liefde

Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere. En dan eindigt de apostel in vers 38 en 39 met een verzekering: “Want ik ben verzekerd”. De Geest van God heeft getuigt met zijn geest, dat hij een kind van God is. Zovelen als er door de Geest Gods geleid worden zijn kinderen Gods. In Johannes 5:24 zei Jezus: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven.” Daarom kon de apostel Paulus eindigen met deze jubel: “Want ik ben verzekerd dat noch dood noch leven, noch engelen (kwade engelen) noch overheden noch machten, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Tot slot een gedeelte uit de Dordtse Leerregels over de volharding der heiligen in hoofdstuk 5, artikel 15. Deze leer van de volharding der ware gelovigen en heiligen, mitsgaders van de verzekerdheid dezer volharding, welke God, tot Zijns Naams eer en tot troost der godvruchtige zielen, in Zijn Woord zeer overvloediglijk geopenbaard heeft, en in de harten der gelovigen indrukt, wordt wel van het vlees niet begrepen, en wordt van den satan gehaat, van de wereld bespot, van de onervarenen en hypocrieten misbruikt, en van de dwaalgeesten bestreden; maar de bruid van Christus heeft haar altijd, als een schat van onwaardebaren prijs, zeer tederlijk bemind, en standvastelijk verdedigd. En dat zij dit ook voortaan doe, zal God bezorgen; tegen Denwelken geen raad geldt, noch enig geweld iets vermag. Welken enigen God, Vader, Zoon en Heiligen Geest, zij eer en heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.

Zingen: Psalm 33:10

Zijn machtig arm beschermt de vromen,
 En redt hun zielen van den dood;
 Hij zal hen nimmer om doen komen
 In duren tijd en hongersnood.
 In de grootste smarten,
 Blijven onze harten
 In den HEER' gerust;
 'k Zal Hem nooit vergeten,
 Hem mijn Helper heten,
 Al mijn hoop en lust.

Pauze**Vragen:**

1. Wat wordt verstaan onder het drievoudig zuchten?
2. Wat wordt verstaan onder de eerstelingen des Geestes?
3. Wat is het werk van de Heilige Geest?
4. We lezen in Romeinen 8:29-30 over Gods weg in het zaligen van zondaren. Wat geeft vers 29 aan en wat geeft vers 30 aan?
5. Waarom wordt het geloof niet genoemd in vers 30?
6. Waarom wordt de heiligmaking niet genoemd in vers 30?
7. Wat leert Arminius m.b.t. de verhouding geloof en rechtvaardigmaking?
8. Wat is de Bijbelse verzekering?

Zingen: Psalm 68:2

Maar 't vrome volk, in U verheugd,
Zal huppelen van zielevreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen.
Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
Door 't licht, dat van Zijn aanzicht straalt,
Ten hoogsten toppunt stijgen.
Heft Gode blijde psalmen aan;
Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan;
Laat al wat leeft Hem eren.
Bereidt den weg, in Hem verblijd,
Die door de vlakke velden rijdt;
Zijn Naam is HEER' der heren.

Dankgebed